

Kloboucké Zvony

Zprávy ze života sboru Českobratrské církve evangelické
v Kloboukách u Brna

ročník XXIII.

únor a březen 2021 AD

Kristus shromažďuje svůj lid

Liturgické období po Zjevení a půst

Přehled nedělí pro domácí pobožnosti či osobní zastavení.

Doufáme, že se budeme moci brzy setkávat k bohoslužbám osobně.

7. února – Neděle Sexagesimae

60 dní před Velikonocemi

14. února – Neděle Estomihi

„Budiž mi pevnou skalou“ – Žalm 31,3 (masopustní neděle)

21. února – 1. neděle postní

Invocavit – „Vzývati mne bude a vyslyším jej.“ Žalm 91,15

28. února – 2. neděle postní

Reminiscere – „Rozpomeň se na slitování svá, Hospodine.“ Žalm 25,6

7. března – 3. neděle postní

Oculi – „Mé oči stále vyhlíží Pána.“ Žalm 25,15

14. března – 4. neděle postní

Laetare – „Raduj se, Jeruzaléme.“ Izaiáš 66,10

21. března – 5. neděle postní

Judica – „Zjednej mi právo, Bože.“ Žalm 43,1

28. března – Květná neděle (6. neděle postní)

počátek Svatého týdne

JUBILEA – JUBILEA – JUBILEA

Boží požehnání a vše dobré do dalších let přejeme sestřám a bratřím
našeho sboru při příležitosti jejich narozenin.

únor

Dáša Herzánová – 80 let

Naděje Káňová – 81 let

Josef Babáček – 94 let

Vladimíra Košuličová – 60 let

Antonie Hutáková – 86 let

Drahomíra Vedrová – 82 let

Anna Jelínková – 75 let

Lydie Pacasová – 84 let

František Kyncl – 65 let

Luboš Jeřela – 60 let

Růžena Knollová – 89 let

Zdeněk Pilát – 86 let

Vladimíra Pokorná – 65 let

Karel Lexa – 88 let

Pavel Dostál – 60 let

březen

Milan Bohatec – 79 let

Marie Zajícová – 81 let

Rudolf Pažebřuch – 93 let

Václav Pilát – 70 let

Libuše Petrlová – 78 let

Radomíra Šedivá – 84 let

Jiřina Roznosová – 77 let

Věra Peřinová – 65 let

Jaroslav Nováček – 65 let

Jarmila Balátová – 77 let

Zdeňka Sadílková – 97 let

Upřímně blahopřejeme!

Narozeniny zveřejňujeme podle klíče: 60, 65, 70, 75, 76, 77... Respektujeme,
pokud nám nahlásíte, že si zveřejnění nepřejete. Pro ochranu osobních údajů
neuvádíme den narozenin ani místo bydliště.

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Kloboukách u Brna,

Brněnská 30, 691 72, e-mail: cceklobouky@seznam.cz;

<http://klobouky.evangnet.cz>; tel.: 608 579 839; IČ sboru: 48452327

Biblické slovo

Heslo Jednoty bratrské na měsíc únor:

„Radujte se, vaše jména jsou zapsána v nebesích.“ Lukáš 10,20

Já nejsem kdosi teď, kdos byvší, kdosi příští:

jsm Někdo v tomto zde, dlím v Božím působišti.

Bratři a sestry,

v nebi jsou zapsána naše jména. Pozoruhodné, že? Ježíš říká svým učedníkům: „Mít zapsáno své jméno v nebi, je něco mimořádného.“ Z toho se můžeme radovat. Mnohem víc než z běžných věcí, které nám dělají radost. O listině, která je v nebesích a obsahuje seznam jmen, je řeč na více místech v Novém i ve Starém zákoně. Je popisována různě, také jako kniha života (například Žalm 69,29 a Fil 4,3). Jde tedy o *život věčný*, o život s Bohem a u Boha. Všimněme si, že nikde v Bibli není řeč o nějakém protikladu, o knize smrti, o seznamu těch, o kterých ví peklo. Není to tak, že by Bůh předem určil, kdo přijde do nebe a kdo do pekla. Kdo bude věčně žít a kdo na věky zemře. Tak Boží jednání v Bibli popsáno není.

Co ale má znamenat ten seznam jmen, který je veden v nebi?

Je to obrazné vyjádření, které naznačuje: Jsou lidé, kteří jsou v nebi známi jménem. To, že nebe o některých lidech jmenovitě ví, znamená, že našli u Boha milost. Tak mluvil Bůh k Mojžíšovi: „Našel jsi u mne milost a já tě znám jménem.“ (Ex 33,17)

Co je to za lidi, které v tomto smyslu zná Bůh jménem? U proroka Malachiáše čteme: „A byla sepsána pamětní kniha se jmény těch, kteří se bojí Hospodina a mají na mysli jeho jméno.“ (Malachiáš 3,16) Zapsáni jsou tu ti, kteří žijí svůj život v úctě (bázi, respektu) před Bohem. Tedy lidé pokorní, lidé modlitby.

Nebe je otevřeno všem, kdo o něj mají zájem. Bůh na nás lidi za žádných okolností nezapomíná, naopak snaží se nás do nebe jaksi vtáhnout, už když žijeme tady na zemi. Pěkně to vyjádřil Miroslav Matouš svým veršem: *Já nejsem kdosi teď, kdos byvší, kdosi příští:*

jsm Někdo v tomto zde, dlím v Božím působišti.

Ty, kteří o něj mají zájem zná Bůh jménem. To ovlivňuje naši identitu. Nejsme jen lidmi tady na zemi. Nepatříme jen do těchto podmínek. Patříme také Bohu. On nám dává rozměr věčnosti. Dlíme v Božím působišti a to tady a teď. Bůh nepůsobí jen v nebi, působí také na zemi. Na to se můžeme spolehnout. Kéž nás to posiluje.

Další heslo, které nám může dodat odvalu je zapsáno v listu Filipským ve 4. kapitole: „**Všechno mohu v Kristu, který mi dává sílu.**“ (Fil 4,13)

Všechno můžeme v Kristu. To neznamená, že bychom si mohli dělat, co chceme. Co tím tedy Pavel myslí? „Kristus nám dává sílu.“ A tak můžeme zvládnout vše, co se na nás třeba valí, co nás potkává.

Pavel popisuje, že se naučil nově myslet. Naučil se být spokojený za všech okolností. Naučil se snášet dobré i zlé. Nezládl by to ze svých sil, ale žije ze síly Kristovy. Ta mu pomáhá zachovat si v každé situaci naději a pokojnou mysl.

Věřím, že to je výzva a zároveň šance i pro nás. I my se můžeme učit snášet nouzi a těžkosti s vyrovnanou myslí. Naučit se být spokojeni s tím, co máme. Díky Boží síle, kterou nám dává, můžeme čelit všemu, co nás v životě potkává.

Pavel píše, že se musel naučit nově myslet. Jak se to naučit, co je zdravé myšlení a jak nám v životě pomáhá, o tom najdete úvahu na další straně. Zde povzbuzení: Neztrácejme naději.

Bůh slíbil, že nám nedá snášet víc, než uneseme. On nedolomí nalomenou třtinu. Proto cokoliv v životě prožíváme, hledejme sílu u Něj a zachovejme klidnou mysl. Bůh je s námi.

I když to tak někdy na první pohled nevypadá, Bůh má s tímto světem i s námi svůj plán.

Modlitba:

Bože, prosíme, dej, abychom čerpali sílu u Tebe. Ty jsi řekl, že setřeš každou slzu a žiznivým dáš napít z pramene vody života. Kéž u Tebe nacházíme útěchu, kéž naše spokojenost pramení z Tebe. Kéž si díky Tobě zachováme klidnou mysl a rozvahu v každé situaci. Posilni nás, když nám dochází odvaha. Amen.

Martina Zuštinová

NE ŽE BYCH SI NAŘÍKAL
NA NEDOSTATEK.
NAUČIL JSEM SE BÝT SPOKOJEN
S TÍM, CO MÁM.
DOVEDU TRPĚT NOUZI,
DOVEDU MÍT HOJNOST.
VŠECKO MOHU V KRISTU,
KTERÝ MI DÁVÁ SÍLU.

Filipským 4,11-13

Zdravému myšlení je možné se naučit

V zdravém těle zdravý duch. Toto heslo je všeobecně známé. Mnozí se podle něj také snažíme žít. Dodržujeme pravidla zdravé výživy, snažíme se dostatečně hýbat a odpočívat. Jestli se nám to daří, je jiná otázka. Tato pravidla ale uznáváme. Často si však neuvědomujeme, že stejně jako péče o tělo je pro naše zdraví prospěšná rovněž péče o duši a ducha. K tomu patří hygiena myšlení. Naše těla jsou chrámem Ducha Božího. Proto se o ně staráme. Ale k tělu patří i duše a také o ni je třeba pečovat. Péče o ni zahrnuje kultivování vlastního myšlení. A výsledek? Zdravější tělo, protože lépe zvládneme zátěž a stres.

Nefunguje to automaticky tak, že bychom si tzv. pozitivním myšlením vyléčili třeba rakovinu. Nebo že bychom si správným myšlením uzdravili zlomeninu bez operace. Přesto došly vědecké studie k závěru, že myšlení velmi podstatně ovlivňuje naše zdraví. Lidé, kteří k nemoci změnili postoj, stali se sami k sobě laskavější a s nemocí přestali bojovat, naučili se být trpěliví, ti získávají úplně novou kvalitu života. U některých to vede k uzdravení, u některých ne. Ta nová kvalita života tu však je. Existuje duchovní život, který zvláště v krizových situacích proměňuje naši realitu. Lidé, kteří se učí modlitbě, se při tom učí nic si nenalhávat, vnímat skutečnost jaká je, přijímají své myšlenky a přesto jim nepodléhají, přijímají své tělo. Nejde to hned. Je třeba cviku a vytrvalosti. Výsledkem pak je, že lépe odolávají stresu a lépe snáší bolest, která je už tolik netrápí.

Dalším známým faktem je, že postoj k léčbě ovlivňuje její výsledek. Pozitivní očekávání může naše zdraví posílit a ovlivnit náš imunitní systém. U člověka očekávajícího od léků dobrý účinek, je vskutku jeho účinnost o dost vyšší než u člověka, který s účinkem ani nepočítá.

To, jak myslíme, má velký vliv na naše zdraví. Negativní myšlenky nám mohou ubrat sil, narušit nám spánek, sebrat radost ze života, můžeme kvůli nim zahořknout. Naopak myšlenky dobré nám dávají křídla, motivují nás, dodávají nám sil a chuti do života.

Změna myšlení je centrálním tématem Bible. Bible klade důraz na obrácení, tedy na změnu smýšlení. V první řadě ve vztahu k Bohu. Máme se k němu obracet a nechat se jím uzdravovat. Vztah s ním nás proměňuje: „Změňte celé svoje smýšlení, abyste byli schopni rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.“ (Ř 12,2)
Bůh nás k dobrému myšlení motivuje a umožňuje ho.

Jak nás mohou naše myšlenky pozitivně, ale i negativně ovlivnit?

Častá je zkušenost lidí, že je negativně ovlivňují myšlenky, kterým uvěřili v dětství. V hlavě jim zní věty typu: „Nejsem důležitý.“ „Stejně to nedokážu.“ „Můžu si za to sama, že se mi nedaří.“

Při setkání s Bohem, který je Láskou, se učíme myslet jinak. Díky němu zjišťujeme: „Jsem milován!“ „Jsem pro Boha důležitý.“ „Bůh mi žehná a působí, že se můj život dotýká pozitivně druhých lidí.“ „Můj život má smysl.“

Je důležité naučit se rozpoznávat své staré myšlení a dát šanci myšlení novému. Čemu věnujeme pozornost, v nás totiž roste. Je to jako se zahrádkou. To, co zaléváme, vzkvétá. Věnujme pozornost tomu dobrému. I tím se učíme důvěřovat Bohu a tomu, že v nás působí jeho Duch a jeho uzdravující síla.

A co dělat konkrétně? Zde je několik tipů, které se lidem osvědčily:

1. Na začátku dne se dobře naladit.

Tato rada pochází od Dietricha Bonhoeffera. Ten napsal: „První okamžiky nového dne nepatří vlastním plánům a starostem, ale Boží milosti, která nás osvobozuje. Jak ovlivní mé ráno a pak celý den, když se hned po ránu soustředím na Boží žehnající blízkost? Než mé ucho zachytí nespočet hlasů a požadavků dne, má se ráno naladit na hlas svého Stvořitele a vysvoboditele.“ Proto si hned ráno uvědomme své první myšlenky a pak skutečnost, že je mi Bůh blízko. Miluje mě. Zajímá se o mě. Jeho zaslíbení platí i pro mne dnes. S ním se nemusím bát.

2. Svěřit Bohu, co mám na srdci.

„Lide, v každý čas v něho doufej, vylévej před ním své srdce! Bůh je naše útočiště.“ Rada krále Davida mi už mnohokrát pomohla, když se mé myšlenky rozvířily. Před Bohem nemusím nic skrývat. On zná mé myšlenky i to, co mne trápí. Když před Bohem vyslovím a popíšu své strachy a starosti, hodně mi to pomáhá.

3. Uvědomit si, co mi jde hlavou.

To, jak a nad čím přemýšlím, ovlivňuje mé pocity a mé jednání. Proto se vždy znovu ptám: Přispívají mé myšlenky řešení problémů? Nebo naopak nepomáhají, či dokonce problém prohlubují? Cítím se díky těmto konkrétním myšlenkám svobodnější, odvážnější, nebo mi berou síly? Myšlenkám, které mě jen deptají, nechci dávat prostor.

4. Všímat si pravidla „Ano, ale...“ a používat ho správně.

Jistě znáte lidi, kteří na všechno pěkného namítnou: „Ano, ale...“ A pak samozřejmě řeknou něco negativního. V Bibli se naopak vyskytuje mnoho příkladů pozitivního „Ano, ale...“. Například žalmisté popíší skutečnost takovou, jaká je. Je těžká, komplikovaná, svízelná. Pak k tomu však dodají pozitivní: „Ano, ale Bůh je věrný.“ „Ano, ale Bůh mi pomáhá.“ „Ano, ale můj Bůh je větší než tyto strasti!“ Nepopírám skutečnost. Ale Bůh k ní patří a je větší než mé trable.

5. Přijít na jiné myšlenky.

Pomáhá mi, když si připomínám Boží zaslíbení. O nich chci přemýšlet. Jim chci věřit víc než negativním zprávám. „Budeš mít děti jako hvězd na nebi.“ To je velkorysý požehnání. Co říká asi Bůh mně? Jak si představuje mou budoucnost? Při modlitbě zapojím fantazii.

Dobrou zkušenost mají mnozí lidé s písničkami. Ty mají schopnost jejich myšlenky přeladit. Znáte Cimrmana a jeho píseň proti trudnomyslnosti? Někdo si pro povzbuzení jen tak brouká. Třeba písničky z evangelického zpěvníku. Někdo se je modlí a do jeho samoty najednou vstupují hlasy těch, kteří se je modlili před námi. Nejsme sami.

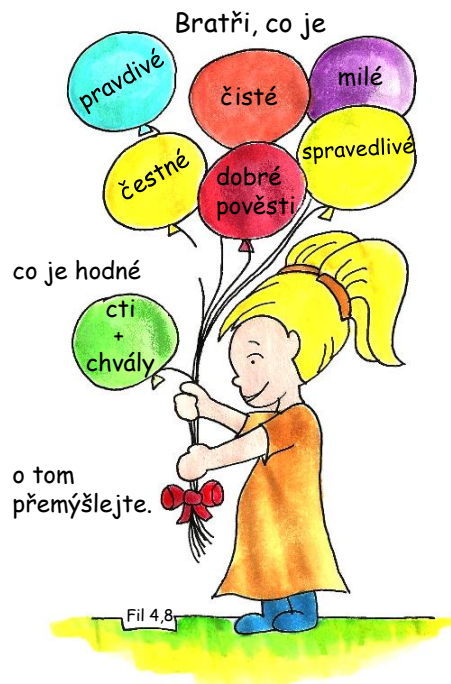
6. Co nejvíce děkovat.

Děkování, to je výborná zbraň proti chmurným myšlenkám. Děkujeme-li, obracíme svůj pohled k tomu, co máme, a ne k tomu, co nám chybí. Pomáhá mi Pavlova rada: „Přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu.“

(Fil 4,8)

7. Trpělivost

Změny myšlení nedosáhneme za pět minut. Je třeba trocha cviku. Stojí to trpělivost a je třeba vydržet. Ale jde to.

Není nám vždycky ani do smíchu ani do skoku a přece i nám platí výzva apoštola Pavla: „Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko. Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.“ (Fil 4,4-7)

Bratři a sestry, toto zaslíbení platí opravdu i nám. Pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, kéž střeží i vaše srdce a mysl. Díky Bohu za to!

M. Zuštinová

Modlitby

Pane, uč mne, prosím, modlitbě. Uč mne soustředit se, odpoutat se od ruchu světa, uč mne vytvářet ticho a střežit prostor, do kterého Tě mohu pozvat a naslouchat Ti.

Pane, uč mne, prosím, modlit se.

Pane, uč mne, prosím, vnímat Tě a naslouchat Ti i tam, kde nemohu být jen s Tebou; uč mne naslouchat Ti i tam, kde se nemohu odpoutat od ruchu světa; uč mne vnímat Tě i tam, kde se nemohu či nedokážu plně soustředit.

Pane, uč mne, prosím, takovému životu, který sám směřuje k tomu, aby byl modlitbou.

Modlitbu připravil: Tomáš Trumpeš, novinář, 41 let, Boskovice

Drahý Pane,

je pro mě těžké odpouštět druhým a občas to nedokážu. Chtěl bych druhým odpustit, ale nenávist a zloba mě přemáhá. Tak se pokusím se za své nepřátele alespoň pomodlit.

Pane Ježíši, dopřej těm, které takto v srdci nosím, krásný den, úsměv na rtech a radostný zážitek. Dopřej jim novou šanci, pokud dnes zhřešili. Pohlad' je po vlasech a obejmi je svou láskou.

Prosím, pomoz mně i jim hledat k sobě cestu zpět, cestu pochopení, porozumění a respektu. Ač to pro mne není lehké, věřím, že mne miluješ stejně jako ty, které nemám rád. Vždyť plujeme na stejné lodi stejným světem, dals nám na starosti naši planetu, jednu planetu, Zemi. Naše rozpory nás akorát odvádí od Tvého plánu a Tvé vůle.

Dal jsi nám dva hlavní zákony: milovat Tebe a milovat bližní. Ale milovat všechny své bližní je tak těžké. Prosím, pomáhej mi sledovat dobré stránky jednání lidí, nenechat se strhnout a zaplavit zlem. Dobré myšlenky plodí dobré ovoce, ale nenávist a zášť, zloba a závist plodí zlo.

Proto Tě, Pane, prosím za své nepřátele, prosím o milosrdenství pro ně. Pane, dej mi sílu odpouštět. Amen.

Modlitbu připravil: Štěpán Pikna, student fyzikálního inženýrství, 20 let, Brno

Už domachroval

Takový epitaf bude mít na náhrobku evangelický farář a hudebník Svatopluk Karásek. Některé zprávy prostě člověk slyšet nechce. Bylo mi velmi smutno, když jsem se dověděl, že v sobotu 20. prosince 2020 ve věku 78 let zemřel. Jeho písně, sbírka kázání *Boží trouba* a rozhovory *Víno tvé výborné* pro mne před více než dvaceti lety byly nesmírně důležité. Jeho zcela přirozeně žitá víra, která byla součástí všeho jeho jednání. Ta stará dobrá víra, která pro něj nebyla vírou na neděli a na svátek, ale vírou do hospody i do vězení a nepohody, to bylo něco tak čerstvého a povzbudivého, že jsem obě knihy doslova hltal. Nebudu v této vzpomínce opakovat Karáskův životopis, ale chci ho připomenout skrze jeho texty, které mám rád, a věřím, že i Vás osloví. Tomáš Vostřák

Mt 25,6-7 Podobenství o družičkách

... Ty zabouchnuté dveře před našim nosem, to je moje hrůzná možnost, to je strašidelná možnost života křesťana, který po celý život lítal sem a tam a sháněl po kapkách olej pro svou stále znovu hasnoucí lampu víry. Po tom všem, po tom plahočení životem a dějinami: „Neznám vás“ – vás, kteří jste zmeškali možnost setkání, vás, kteří jste prošvihli chvíli sejití a vjití do nového. A já si představuji, jak stojím před tím domem, teď už znova s hasnoucí lampou, jak ve tmě buším na chladná, zavřená vrata a řvu: „Pane, otevři mně!“ A dveře se otvírají a ve dveřích Pán Ježíš bez škrabošky říká: „Ale ano, tohodle lumena, tohodle výtečníka znám!“ Představuji si, jak spráskne ruce, ale nepráskne dveřmi, a já se skulinkou jaksi vloudím na oslavu. Možná, že je má představa pyšná, ale já věřím v tuto důvěrnou známost – mám tuto naději...

Ex 20, 8-11 Pomni na den sobotní, abys jej světil

... „Pamatuj na den odpočinku,“ to je čtvrtá Boží směrovka ke svobodě. Izrael jde, po léta se trmácí pouští. Lidé už nemohou, docházejí síly, dochází naděje, už už se zdá, že v poušti na své cestě za chimérou svobody bídňe zajdou. Na té pouti dostávají i tuto Boží radu, která je jedním z předpokladů toho, aby došli: každý sedmý den ať je dnem odpočinku. Musíte nabrat nové síly, novou víru v dojití, nemůžete se v jednom kuse jen hnát dopředu, musíte spočinout, jinak nikam nedojdete.

A nejde jen o to, načerpat novou tělesnou sílu v tom zastavení, jde o to si uvědomit, odkud jdeme – z Egypta, z otroctví – a kam směřujeme – do země skutečné pouze ve víře, do země Bohem zaslíbené. Jde o to si znovu uvědomit: to Bůh nás vyvedl, to jít je Hospodinovo, jsme závislí jen a jen na něm.

Kázání o svatbě v Káni galilejské

Podstatný je pití vína sled.
Nejlepší víno se dává hned,
a jak času přibývá, to horší se nalejvá.
V Káni maj nejlepší naposled.

V žití tvém přibývá dalších let.
Nečekej nejhorší naposled.
Bůh na sklonku tvého dne dá ti víno výborné.
Výborné víno až naposled.

V žití tvém dnes každá radost tvá.
Radost tu největší předjímá.
Svůj smrti jen přejdeš most, Bůh zavolá: Další host.
Novej host k nám vešel na slavnost.

Orel

Orel to na svém pahýlu tuší,
že nelétá se křídly, ale létá se duší.
Nad svojí hlavou dnes vrabčáky snese,
vysoko nad ně jednou se vznese.

Orle, orle, ty jsi král.
Můj orle, orle, tys ptactva král.

Žijou letem, i když jsou v kleci,
žijou letem orli člověci,
žijou letem v pozemském stanu,
žijou letem, znaj posměch i hanu.

Žijem letem nad tímto světem,
žijem letem, možná že se pletem,
žijem letem v čase zakletém,
žijem letem na pahýlu stoletém,
žijem letem, předej to i dětem...

Návštěva v pekle (Evangelium podle Karáska)

Jsem v nebi, nebo v pekle, kde to jsem?
Kriste, ty mně pověz, kde to jsem?
Už tady neotravuj s tou starou otázkou.
A raději si poskoč, vešels v radost mou.

Říkaj, že jak jsem z kříže sestoupil.
Že prej jsem na nebe vystoupil.

To však není pravda, já nešel k otci nahoru.
Já z pekelný brány šel napřed svrhnout závoru.

Vstoupil jsem do pekel nejhlubších.
Vyhlásil jsem v místech nejtvrdších.
Dost skřípění zubů, dost duší smažení.
Staré viny nemaj váhu, všichni maj bejt blažení.
Zapomeňte se mnou na svou starou vinu.
Vyhlašuju v pekle všeobecnou aminu.

Modlitba

Ptám se tě, Bože: „Může být život člověka promarněn?“ A slyším tvoji odpověď: „Jasně – to se ti může stát.“

A ptám se dál: „A mohu být přemožen zlem a lhostejností?“ A slyším: „Jasně – to se ti může stát.“ „A může být nakonec smrt posledním faktem mého života?“ „Jistě – to se ti může stát.“ „Co je tedy, Bože, možností mojí záchrany?“

A slyším sborovou odpověď – tebe, tvého Syna, andělů – celého nebe: „Věř!“ „Věřím, Pane, spomoz mé nedověře, věřím – jsem tedy zachráněn?“ A slyším sborové: „Ne!“ „A co tedy ještě?“ A slyším: „Miluj!“ „To chci, Pane, a to mi nejde – smiluj se nade mnou.“

Amen.

Sváťa Karásek

**Zachovej nám starou víru, byla dobrá pro Karáska,
je i pro nás dobrá dost...**

Tomáš Vostřák

Zprávy z BETLÉMA – Odstrčilova vila v rekonstrukci

Aby mohla krásná secesní vila z roku 1926 i nadále sloužit středisku BETLÉM v poskytování sociálních služeb, je třeba provést její rekonstrukci a modernizaci.

V současné době se celý vnitřek budovy proměnil ve staveniště, kde každý den pracuje několik řemeslníků. V nejbližších dnech bude dokončena naprosto zásadní a také nejnáročnější změna, kterou je vestavba výtahu. Probíhá kompletní výměna topení, rekonstrukce WC, rekonstrukce kuchyně a brzy začne také výměna některých oken. Původní kastlová okna v pohledové části z ulice budou nahrazena rovněž dřevěnými okny v provedení EURO s trojsklem, která budou osazena k původnímu vnitřnímu dřevěnému obložení špalet. Okna budou mít stejnou velikost, barvu i tvar jako okna původní a také členění jednotlivých oken bude stejné tak, aby zůstal zachován celkový vzhled budovy. Okna v zadní části do zahrady byla vyměněna již v minulosti. Posléze budou položeny nové podlahy, vyměněna dveřní křídla a po malířských pracích už přijde čas na vybavování nábytkem a dalšími zařizovacími předměty.

Předpokládáme, že z velké části budou poskytované odlehčovací služby sloužit seniorům, a proto se snažíme všechny prostory a vybavení přizpůsobovat jejich specifickým potřebám. Snad se to vše podaří a Odstrčilova vila bude další dlouhá léta dobře sloužit. Jana Lexová

Jak bude vypadat jídelna

Původní
výmalba

Tady bude výtah

Faráři evangelického sboru

Řadu medailonků o klobouckých farářích sepsala Dana Bobková.

Josef Totušek

Narodil se 22. října 1808 na Českomoravské vrchovině v Pavlovicích u Jimramova. Jeho otec Josef pocházel ze starého selského rodu spravující celá staletí rodnou usedlost. V tradici rodu se udržovalo vědomí dávné bratrské minulosti. Po vydání Tolerančního patentu byla rodina Totušková mezi prvními, které se přihlásily k nově povolenému náboženství. Oženil se s Annou Dobiášovou. V jejich manželství se narodil jediný syn Josef. Navštěvoval farní školu v Jimramově, kde projevoval velké nadání. Proto rodiče, pravděpodobně na radu tolerančního kazatele, seniora Michala Blažka, rozhodli, aby se stal evangelickým farářem.

Po středoškolských studiích v Komárně pokračoval Josef Totušek ve studiu teologie pravděpodobně v Pápě a Debrecínu, případně Šarišském Potoku (zde se studie rozcházejí).

Ordinován byl v Jimramově superintendantem Jiřím Opočenským 2. prosince 1832. Jeho prvním působištěm bylo Veselí u Dalečína, kde setrval osm let. Stal se oblíbeným a respektovaným. Zde se také oženil s Kateřinou Hudcovou, dcerou rychtáře z nedalekého Ubušína. Ta stála po celou dobu manželství věrně po jeho boku. Byla velmi dobrosrdečná, dveře fary byly stále otevřeny pro chudé příchozí. Věrná mu zůstala i po jeho smrti, zemřela o týden později než Josef Totušek.

V manželství se jim narodilo šest synů a jedna dcera. Roku 1836 se jim narodil první syn Josef, jenž se stal také farářem v Jimramově. Další syn Vilém, narozený roku 1839, působil jako ředitel cukrovaru v Bělgovodě na Ukrajině. Další děti – Karel, Emil, Kristýna, Ludvík a Emil – se narodily již v Kloboukách. Karel, narozený roku 1847, se stal nadučitelem v Morkůvkách, syn Ludvík se stal úředníkem a zůstal svobodný. Jediná dcera Kristýna se provdala za evangelického faráře v Miroslavi Josefa Švandu. Poslední syn Emil byl úředníkem.

Roku 1840 byl Josef Totušek povolán do Klobouk, povolání přijal a koncem října 1840 nastoupil úřad. Stal se prvním tolerančním farářem českého původu v Kloboukách, v pořadí od roku 1782 celkem pátým.

Byl to vynikající muž. Již v mládí, roku 1846, jako šestatřicetiletý farář se stal seniorem západního obvodu superintendance moravské, což vzbudilo u starších farářů značnou nevoli.

Farář Totušek měl blízko k lidem, svou přístupnou a mírnou povahou si získal oblibu, za jeho působení se stala fara útočištěm, kam lidé chodili se svými problémy. Za jeho působení sbor kvetl. Dne 14. září 1856 při dopoledních bohoslužbách navrhl farář Totušek členům sboru, aby si sbor opatřil zvony. Návrh byl nadšeně přijat a ihned započala

sbírka na jejich pořízení. Bylo také rozhodnuto postavit zvonici, do níž by se zvony umístily. I tady se projevila Totušková moudrost a nadčasovost. Navrhl postavit místo zvonice věž, k níž by se v budoucnosti dala přistavět loď kostela. Roku 1857 požádalo presbyterstvo o povolení ke stavbě. Ihned po vydání povolení 30. srpna 1860 bylo započato se stavbou a v červenci 1861 byla věž dokončena.

Josef Totušek přežil všechna tři období církevního života: toleranční, provizorium i období svobody, a vedl sbor v dobách plných převratů svým klidným a rozhodným způsobem. Byl 26 let seniorem západního obvodu, 37 let klobouckým farářem a 25 let správcem kazatelovdovského ústavu. Jako školní správce byl často žádán o pedagogický a právní posudek ve školních záležitostech a jeho dobrozdání vynikají přesností a jasností. Mezi sborem a farou panovala za jeho působení vzácná shoda. Díky jeho povahovým vlastnostem panovala poměrně vyrovnaná shoda s katolickým farářem Jiřím Vrbou, který vynikal podobnými povahovými rysy.

Zemřel 31. března 1877 na zánět pobříšnice. Jeho poslední kázání na slova „Dokonáno jest“ již nestihl přednést a vykonal to za něj jeho syn. Pohřeb Josefa Totuška se konal 3. dubna 1877 za veliké účasti evangelického i katolického lidu. Pochován je na klobouckém hřbitově.

V době jeho působení v Kloboukách nebyli povoláni do sboru žádní vikáři.